

rini desteklemeye söz veriyorlardı. Bunları yaparken de Türkiye'ye yardımda bulunmalarını bizzat Osmanlı hükümetinin istediği bahanesini öne sürüyorlardı.

İstanbul'daki İtilâf yüksek komiserleri, 20 Nisan'da Bâbiâli'ye bir nota göndererek barış şartlarını almak üzere bir Türk delegasyonunun gönderilmesini istedi. 30 Nisan 1920'de Paris'e hareket eden Osmanlı heyetine 11 Mayıs günü barış şartları resmen tevdi edildi ve bu şartlara bir ay içinde yazılı olarak karşılık verilmesi istendi. Halbuki Mustafa Kemal Paşa ve Büyük Millet Meclisi, İstanbul Murahhas Heyeti'nin Türk milletini temsil etmediğini ve barış konferansının Türkiye'nin herhangi bir bölümüyle ilgili kararını kabule de yetkili olmadığını vurguluyordu.

Osmanlı İmparatorluğu'nu ölüme mahkûm eden barış şartları açıklanır açıklanmaz bütün Türkiye yasa boğuldu. Bütün gözler tek kurtuluş ümidi olarak Ankara'ya çevrildi. Damad Ferid Paşa hükûmeti, Ankara'nın karşı çıkmasına rağmen 10 Ağustos 1920'de Sevr Antlaşması'nı imzalamak zorunda kaldı. Türkiye'nin her yanında 10 Ağustos yas günü olarak kabul edildi ve Türkçe gazeteler siyah çerçeve içinde yayımlandı. Mağazalar kapatılarak memleketin kurtuluşu için bütün camilerde toplantılar düzenlendi. Sevr, barış antlaşması değil savaş antlaşması olarak kabul edildi. Memleketin savaş ganimeti olarak kasten ve oldukça cüretli bir şekilde bölünmesine karşı millî mukavemet gittikçe kuvvetlendi.

İtilâf devletleri, özellikle İngiltere Sevr Antlaşması şartlarını Türkler'e zorla kabul ettirmek amacıyla Yunanlılar'ı araç olarak kullandı. İzmir bölgesindeki Yunan ordusu, müttefik yüksek konseyinin kararı doğrultusunda, 22 Haziran 1920'de Orta Anadolu'ya doğru harekete geçti. Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da ise Ermeniler'i ileri sürmek suretiyle işgallere başlandı. Buna karşılık Türk kuvvetleri önce Doğu Anadolu'yu, daha sonra Güney Anadolu'yu düşmandan temizledi. I ve II. İnönü, Sakarya ve Dumlupınar zaferleriyle 9 Eylül 1922'de Yunanlılar İzmir'de denize döküldü. 11 Ekim 1922'de Mudanya Mütarekesi imzalandı. Uzun müzakerelerden sonra 24 Temmuz 1923'te kabul edilen Lozan Antlaşması ile Anadolu ve Doğu Trakya'da kurulmuş olan Türkiye'nin istiklâlî resmen tanınmış oldu.

BİBLİYOGRAFYA :

- G. Jaeschke, *Türk Kurtuluş Savaşı Kronolojisi: Mondros'tan Mudanya'ya Kadar (30 Ekim 1918-11 Ekim 1922)*, Ankara 1970; a.mlf., "İngiliz Belgelerinin Işığında Yunanlıların İzmir Çıkartması" (trc. Mihin Eren), *TTK Belleten*, XXXII/128 (1968), s. 567-576; Bayur, *Türk İnkılabı Tarihi*, II/3, s. 1-16; III/2, s. 94-142; III/4, s. 1-32, 701-791; E. E. Adamof, *Sovyet Devlet Arşivi Gizli Belgelerinde Anadolu'nun Taksimi Planı* (trc. Babaeskili Hüseyin Rahmi), İstanbul 1972; L. Evans, *Türkiye'nin Paylaşılması: 1914-1924* (trc. Tefvik Alanay), İstanbul 1972, s. 51-85, 156, 187, 213; L. Rathmann, *Alman Emperyalizminin Türkiye'ye Girişi* (trc. Ragıp Zaraklı), İstanbul 1976, s. 27-77, 121-145; Orhan Kurmuş, *Emperyalizm'in Türkiye'ye Girişi*, İstanbul 1977, s. 9-39, 57-82, 86-96, 182-208; Utkan Kocatürk, *Atatürk ve Türkiye Cumhuriyeti Tarihi Kronolojisi: 1918-1938*, Ankara 1983, s. 1-390; Cevdet Küçük, *Osmanlı Diplomasisinde Ermeni Meselesinin Ortaya Çıkışı: 1878-1879*, İstanbul 1985, s. 1-16; Fahir Armaoğlu, *20. Yüzyıl Siyasî Tarihi: 1914-1980*, Ankara 1987, s. 15-55, 114-118, 124-141; Salâhi R. Sonyel, *Türk Kurtuluş Savaşı ve Dış Politika*, Ankara 1987, I, 1-51, 63-73, 159-214; Ankara 1986, II, 74-140; a.mlf., "İngiltere Dışişleri Bakanlığı Belgelerinin Işığında 1919 İngiliz-Osmanlı Gizli Antlaşması", *TTK Belleten*, XXXIV/135 (1970), s. 437-449; Bekir Sıtkı Baykal, "İzmir'in Yunanlılar Tarafından İşgali ve Bu Olayın Doğu Anadolu'daki Tepkileri", a.e., XXXIII/132 (1969), s. 517-572.

CEVDET KÜÇÜK

III. İDARİ, EKONOMİK ve KÜLTÜREL HAYAT

1. İdarî ve Adli Sistem. 1071 Malazgirt Zaferi'yle Anadolu'nun kapıları Türkler'e açıldıktan sonra burada kısa zamanda bir idarî teşkilât kurulmuştur. Eski Türk geleneğinin devamı olarak ülke hükümdar ve ailesinin ortak malı kabul edildiğinden hükümdarın oğulları ülkenin çeşitli yerlerine idareci olarak gönderilmiştir. Anadolu'da bunun en tipik örneği II. Kılıcarşan döneminde görülmektedir. Bu hükümdar on bir oğlunu Anadolu'nun çeşitli şehir ve bölgelerine melik olarak göndermiş ve bir idarî taksimat meydana getirmiştir. Bu dönemde subaşılık, vilâyet, divan gibi idarî birimler kullanılmakta olup şehir, kasaba ve diğer yerleşim bölgeleri Aksarayî, Ebû'l-Fidâ, Ömerî ve İbn Battûta gibi müelliflerin eserlerinde açıklanmıştır.

Selçuklular zamanında Anadolu şehirlerinin Ortaçağ geleneğine uygun olarak birer unvana sahip olduğu görülmektedir. Kaynaklarda sıkça rastlanan ve genellikle "dâr" kelimesiyle başlayan bu lakaplar şunlardır: Aksaray: dârüz-zafer; Amasya: dârülüz; Âmid (Diyarba-

kır): dârülfahr; Ankara: dârücelâl; Denizli (Lâdik): dârüssagr; Erzurum: dârücelâl; Erzincan: dârünnasr; Harput: dârülfevz; Kayseri: dârülfeth, dârülmülk; Konya: dârülmülk; Malatya: dârürrifâ; Niğde: dârülpehlevaniyye; Niksar: dârülikbâl; Samsun: dârüssagr; Sivas: dârüla'lâ; Sinop: cezîretülüşşâk; Tokat: dârünnusret; Akşehir-i Erzincan: dârünnüzhe; Tercan: dârülemân. Bu unvanlar daha sonra da devam etmiştir.

Osmanlı Devleti beylik olarak teşekkül ettikten sonra Anadolu'da fethedilen yerlerde idarî birimler teşkil edildi. Başlangıçta Orhan Gazi zamanında Sultan-önü, Hüdâvendigâr-ili, Koca-ili ve Karasi-ili adıyla dört sancak vardı ve bunlardan Hüdâvendigâr hükümdarın idaresinde idi. Anadolu ve Rumeli'de fetihler sonucu elde edilen topraklar üzerinde yeni sancaklar oluşturuldu. Bu sancakları bir birlik altında toplamak için Rumeli ve Anadolu eyaletleri kuruldu. Anadolu'daki beyliklerin hâkimiyetine birer birer son verildikçe buralar genellikle sancak merkezi haline getirilerek yeni eyaletler teşkil edildi ve XVII. yüzyıl başlarında en gelişmiş şeklini aldı.

Osmanlı Devleti'nin idarî taksimatını veren resmî belgelerle (BA, MAD, nr. 563; BA, KK, nr. 262, 266; TSMA, D. 5246) *Ayn Ali Risâlesi*, *Sofyalı Ali Çavuş Risâlesi*, *Cihannümâ* gibi kaynaklar yer yer farklı bilgiler vermekle birlikte, bunlar ortak olarak değerlendirildiğinde Anadolu'daki eyaletler Anadolu, Adana, Karaman, Erzurum, Kars, Diyarbekir, Maraş (Zülkadriye), Rum (Sivas), Van, Halep (sadece Antakya, Birecik, Kilis sancakları), Çıldır (bazı sancakları Anadolu'da), Kaptanpaşa (sadece Biga, Karasi, Sığla, İçel, Alâiye sancakları) şeklinde sayılabilir. Bu eyaletlerin her birinin sahip olduğu sancaklar tarihi seyir içinde değiştiğinden ve kısmen de eksik tesbitlerden dolayı kaynaklarda oldukça farklı biçimde verilmektedir.

Genel idarî ve askerî birim olan sancakların dışında, Doğu Anadolu'da irsi olarak mahallî aileler tarafından "hükümet" adıyla idare edilen mîr-i mîrânîlık ve yurtluk-ocaklık adı verilen birimler bulunmakta idi. Bunların hâkimleri doğrudan doğruya merkeze karşı sorumlu idiler. Her yıl belirli bir vergi verirler ve gerektiğinde askerleriyle, bağlı bulundukları eyaletin beylerbeyinin idaresinde savaşa katılırlardı. *Ayn Ali Risâlesi'*ne göre bunların sayısı dokuz kadardı.

Eyaletlerin idaresinden beylerbeyiler (mîr-i mîrân), sancakların idaresinden de sancak beyleri sorumlu idi. Ancak bazı sancakların **arpalık***, **ocaklık***, alay beylik tarzında farklı statülerle verilip idare edildiği görülmektedir. Anadolu'da uzun süre devam eden bu taksimat, XVIII ve bilhassa XIX. yüzyılda çoğalan âyanların nüfuz mücadeleleri neticesinde bazı değişikliklere uğradı. Eyalet ve sancak sınırlarında birinden diğerine sık sık kaymalar görülmeye başladı. XIX. yüzyıl boyunca eyalet idaresinde yapılan mütesellimlik, muhassıllık, müşirlik, mutasarrıflık gibi değişikliklerle ve özellikle Avrupaî tarz idareyi getiren 1864 tarihli Vilâyet Nizamnâmesi'nden Anadolu eyalet ve sancakları da çok etkilendi. Bu asrın ikinci yarısından sonraki taksimati salnâmelerden takip etmek mümkündür.

Cumhuriyet döneminde vilâyet-sancak idaresi kaldırılarak il ve ilçe tarzında taksimata gidildi. Türkiye illerinin dördü hariç diğerleri Anadolu'da yer aldı.

Kazâî taksimat. Osmanlı fetih sistemi- nin bir geleneği olarak fethedilen yerlere birer kadı tayin edildiği bilinmektedir. Tayin edilen kadıların çoğalmasından dolayı Bursa kadısı başkadı olarak kazâ teşkilâtını düzenlemiştir. I. Murad zamanında kazaskerliğin kurulması ile Rumeli ve Anadolu'daki kazâ teşkilâtı bu makamın idaresine verildi. Rumeli ve Anadolu'daki kadılıkların sayılarının hızla artması üzerine Fâtih'in saltanatının sonlarında kazaskerlik ikiye ayrılarak Rumeli kadılıkları Rumeli, Anadolu ve Mısır kadılıkları da Anadolu kazaskerliğine bağlandı. Yavuz Sultan Selim'in doğudaki fetihlerinden sonra merkezi Diyarbakır'de olmak üzere Arap ve Acem kazaskerliği kuruldu ise de bir süre sonra kaldırılarak bu bölge tekrar Anadolu kazaskerliğinin idaresine verildi.

Osmanlı idaresi Rumeli ve Mısır'da olduğu gibi Anadolu'da da tamamiyle kendisine has bir kazâ teşkilâtı meydana getirdi. Anadolu kazâ teşkilâtı yukarıdan aşağıya doğru sitte-i Anadolu, müsile, sâniye, sâlise, râbia, hâmise, sâdi- se, sâbia, sâmine, tâsia şeklinde on dereceden oluşmaktadır. Anadolu kadılıkları büyüklük ve önemlerine göre bu on dereceden birine girmektedir. Uzun tecrübelerden sonra oluşan bu teşkilât yüz yıllarca uygulanmış ve idarî bir birim olarak her kazanın başına hukukî ve idarî yetkileri olan kadılar tayin edilmiştir.

Osmanlı Devleti'nde eyaletler ve büyük sancaklar hukukî açıdan **mevleviyet*** olarak teşkilâtlanmış, buralarda adli-hukukî işlere kadılar, idarî-askerî işlere de beylerbeyiler ve sancak beyleri bakmışlardır. Anadolu'da bu statüye tâbi pek çok yerleşim merkezi bulunuyordu. Bunlar genellikle Anadolu'nun eski yerleşim birimleri idi.

Tanzimat'tan, özellikle 1864 tarihli Vilâyet Nizamnâmesi'nden sonra yapılan düzenlemelerde Anadolu kazâ teşkilâtı yapı ve şekil bakımından çeşitli değişikliklere uğradı. Cumhuriyet döneminde ise kazalar ilçe adı altında kaymakamların idaresinde yeniden teşkilâtlandırıldı. 1990 yılına göre Türkiye'deki 748 ilçenin kırk ikisi Trakya'da, geri kalan 706'sı ise Anadolu'da bulunmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

BA, MAD, nr. 563; BA, KK, nr. 262, 266; TSMA, D 5246; Feridun Ahmed Bey, *Münşeâtü's-selâtin*, İstanbul 1274-75, II, 403-407; Ayn Ali, *Kavânin-i Âli-i Osmân*, s. 13-35, 44-60; Kâtib Çelebi, *Cihannümâ*, İstanbul 1145, s. 21-22; Ch. Texier, *Küçük Asya* (trc. Ali Suad), İstanbul 1232-33, I-III; Cuinet, I-IV; Uzunçarşılı, *Osmanlı Tarihi*, II, 580-581; D. Pitcher, *An Historical Geography of the Ottoman Empire*, Leiden 1972; M. A. Cook, *Population Pressure in Rural Anatolia 1450-1600*, London 1972; İliber Ortaylı, *Tanzimat'tan Sonra Mahallî İdareler (1840-1878)*, Ankara 1974; Metin Kunt, *Sancaktan Eyalet*, İstanbul 1978, s. 125-198; Mehmet İpşirli, *Osmanlı İmparatorluğu'nda Kadaskerlik Müessesesi* (doçentlik tezi, 1982), İÜ Ed. Fak., s. 123-126; Tuncer Baykara, *Anadolu'nun Tarihî Coğrafyasına Giriş I: Anadolu'nun İdarî Taksimatı*, Ankara 1988; F. Taeschner, "Anadolu", *El²* (İng.), I, 468-476.

MEHMET İPŞİRLİ

2. Sosyoekonomik Hayat ve Şehirleşme. Türkler'in Anadolu'yu yurt tutmalarından sonra bu tarihî yarımada yeni sahiplerinin idare, siyaset, kültür ve geleneklerine uygun bir karakter kazanmaya başlamıştır. Önce Selçuklu, daha sonra Türkmen beylikleri ve nihayet buradaki siyasî birliği sağlayan Osmanlılar döneminde Anadolu kesif bir Türk yerleşmesine sahne olmuştur. Vaktiyle Bizans hâkimiyetinde iken XIII-XIV. yüzyıllardan itibaren Türkmen akınına uğrayan batı bölgelerindeki bu yerleşmenin bütün özellikleri, Osmanlılar döneminde tutulan tahrir defterlerinden açık olarak ortaya konabilmektedir. Nitekim Selçuklular'ın dağılma devri ve Moğollar'ın Anadolu'yu istilâları sırasında, devrin kaynaklarına göre, 3 milyondan faz-

la Türkmen bu bölgelere yerleşmiştir. Anadolu'da Türkler'in iskânı, o sıralarda genellikle boş olan eski yerleşme yerlerinin yanı sıra yeni yerleşme merkezlerinin de oluşmasına yol açmıştı. Bunun sonucu olarak eski iskân merkezleri yeni sahiplerinin dillerine uygun bir isim değişikliğine uğramış, yeni kurulan kasaba ve kır iskân merkezleri, yani köy ve mezraalar yeni adlarla anılmıştır. Bir kısım kalabalık Türkmen toplulukları ise konar göçer bir hayat tarzını sürdürerek yaylak ve kışlak mahalleri arasında sürekli bir faaliyet göstermişlerdir. Ekonomik hayat şehirlerde daha ziyade küçük imalat sanayi ile ticaret ve el sanatlarına, kır kesiminde ziraate, konar göçerlerde ise geniş ölçüde hayvancılığa dayanmaktaydı. Beylikler döneminde Anadolu'nun sahil kesimindeki bazı liman ve iskeleler dış ticarete yönelik bir ticarî faaliyete sahne oluyor, iç kesimlerdeki büyük ticaret merkezlerinin dışarıya açılan birer kapısı niteliğini taşıyordu. Bu dönemde Karadeniz'de Sinop, Samsun, Fatsa; Ege'de Foça, İzmir, Ayasuluk, Balat; Akdeniz'de Antalya ve Alanya limanları bunların başında geliyordu. İç Anadolu'da ise Sivas, Kayseri, Konya, Tokat gibi şehirler önemli ticaret yolları üzerinde bulunan büyük merkezlerdi. Erzurum, Sivas ve Tokat'tan Karadeniz iskelelerine ulaşan doğu malları Kırım ve Rusya steplerine gönderiliyor, buraların malları da yine aynı yolla Anadolu'ya giriyordu. Batı Anadolu'nun madenleri (şap-tuz), dokumaları ve zirai mahsulleri Foça, Ayasuluk, Balat, İzmir gibi iskelelere ulaşıyor ve Avrupa'ya sevkediliyordu. XV. yüzyıla doğru bu iskelelerden Foça, Ayasuluk ve Balat'ın önemi azalmaya başladı. Buna karşılık güneydeki Antalya ve Alanya Mısır'dan ve Suriye'den gelen malların girdiği, ayrıca Anadolu mallarının satıldığı önemli limanlar haline geldi. Pamuklu dokumalar, ipekli- ler, ham pamuk, halı, kilim, deri maul- leri, zambak, bakır, gümüş, mazı, ke- reste, susam, balmumu ve tahıllar Ana- doli'nun ticarî değere sahip mahsulle- rini teşkil ediyordu. Kütahya, Alaşehir ve Denizli'nin kumaşları ve tülbentleri- nin yanı sıra Diyarbakır, Alaşehir ve Ba- lıkesir'in ipekleri Bizans sarayına gidi- yordu. İç Anadolu ve Doğu Anadolu'nun sofları Arap ülkelerinde çok beğeniliyo- du. Anadolu'da özellikle Foça, Şebinka- rahisar, Ulubat ve Kütahya'da çıkarılan şap, Ceneviz ve Floransalılar tarafından